

Torfinn Eide
Grønhaugvegen 19
5917 ROSSLAND

Io den 19/2-2014

Meland Kommune
Postboks 79
5906 FREKHAUG

AD. BYGNING PÅ GÅRD 49 OG BRUK 20 HERR OLAV PEDERSEN .

Som sikkert alle vet er det en kaste og låssettings våg utafor eiendommen beskyttet av et område som kalles for et felles eie langs landet . Slik Hr Pedersen beskriver dette så skal han ta i bruk dette området til fiske og sjøsport . Jeg har drevet fiske i 53 år og har ikke hørt om juridiske fiskekvoter , så vidt jeg vet er Pedersen en jurist i firmaet som Kommunen bruker .

Hvor grensen til ærlighet er i dette tilfellet ?

Jeg er litt overasket over nabovarslet det er ikke noe som er vanlig i de områder . Jeg ba om nabovarsel da et hus ble bygget nærmere enn Pedersen svaret var nei hos Kommunen . Hva blir så resultatet et hus så nær havet at du ikke kan bo der viss du har vannskrekk .

Nå er det en flott kai takket være noe som kan kalles for fornuft i administrasjonen i Meland Kommune . Denne kaien kan jo Pedersen også bruke . Det omtalte huset ligger vel på de korteste 100 meter i Norge .

Det ligger et gammelt naust i det felleseie langs med fjæra der er det begynt med noe som kalles en kai . Det er folk jobber på land som eier dette . Så mitt forslag her blir at det gamle naustet rives og fjernes .

Denne vika er (KL) og er i bruk heile året i forbindelse med fiske .

Det er en helt klar konklusjon her . Det må ikke bygges en millimeter her .

Fra kaien og nord langs fjæra må det ikke være unødig trafikk pga diverse fisker hensyn .

Jeg håper at Meland Kommune setter seg godt inn i dette

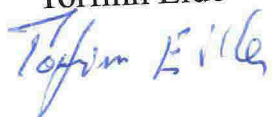
Hva skal Hr Pedersen med 4-5 hus på tomten .

1 Vedlegg

Kopi til : Norges Fiskarlag , Fiskarlaget Vest ,Fiskeridirektoratet og Hordaland Fylke.

Med hilsen

Torfinn Eide

A handwritten signature in blue ink that reads "Torfinn Eide". The signature is written in a cursive style, with the first letter of each word being capitalized and prominent.

6.4. Internasjonale verneorganisasjoner en utfordring for norsk fiskerinæring

Internasjonalt fokus på fiske og miljø

Vern er et tema som det internasjonalt i økende grad blir fokusert på i forhold til fiske og fangst. Det internasjonale havforskningsrådet (ICES) har utarbeidet en rapport som omhandler konsekvenser for økosystemet av fiskeriaktiviteter. Sterke internasjonale miljøgrupperinger søker å sette dagsorden for nasjonal forvaltning av fiskerier og sjøpattedyr.

Naturen gis en egenverdi som ekskluderer menneskelige inngrep

Avstand fra primærnæringene, både geografisk og erfaringsmessig, samt en "idealistisk" naturforståelse, kan føre til manglende forståelse for høsting og forvaltning av naturen. Dette illustreres ved de siste årenes oppblomstring av internasjonale naturvernorganisasjoner, som gir naturen en egenverdi som ekskluderer menneskelig inngrep. Spesielt i forvaltningen av sjøpattedyr har dette problemet vært stort, men faren for at verneorganisasjonene også skal ta i bruk sterke virkemidler for å stoppe tradisjonelle fiskerier er økende.

Internasjonalt press mot nasjonal ressursforvaltning

Store internasjonale miljøorganisasjoner har uttalt at prosessen med å bevare og bygge opp viktige bestander tar for lang tid. Etter deres oppfatning bør det håndheves strenge restriksjoner på utøvelsen av fisket, samt iverksettes tiltak som avstengning av områder for fiskeri.

Miljømerking av fisk og fiskeprodukter

Tendensen til at miljøorganisasjoner melder seg på i debatten omkring forvaltning av fiskeri kommer også til uttrykk i den kampanjen som er iverksatt, blant annet i regi av WWF, for miljømerking av fisk og fiskeprodukter. Målsettingen for kampanjen er å sikre at bare produkter hvor det kan dokumenteres at råvarene kommer fra bærekraftige bestander og forvaltet etter prinsippet om bærekraftighet, skal benyttes til konsum. Fiskerimyndighetene og fiskeriorganisasjonene må komme med faglige innspill i denne prosessen, slik at ikke internasjonale miljøvernorganisasjoner ensidig får lov til å fastsette kriterier for hva som er en forsvarlig beskatning, et bærekraftig beskatningsnivå eller en bærekraftig, nasjonal forvaltningsstrategi.

Hvalsaken: konflikt næringsinteresser og verneinteresser

Hvalsaken har illustrert hvordan konflikter kan oppstå med sterke internasjonale verneorganisasjoner på den ene siden og lokale næringsinteresser på den andre. På mange måter var hvalsaken en prøvesten i kampen mellom næring og vern: verneorganisasjonene måtte motvillig akseptere et vitenskapelig grunnlag for beskatning av marine naturressurser, inkludert sjøpattedyr. Hvalsaken viser at å fastholde på prinsippet om en vitenskapelig basert forvaltning vinner fram.

Kystens arealer er allerede i bruk, og har vært det i lang tid

6.5. Fiskerinæringen og kystzoneplaner

En sentral utfordring for fiskerinæringen er å dokumentere fiskernes bruk av områder i kysten. Fiskernes arealbehov omfatter i utgangspunktet hele kysten. Fiskerne følger fisken, og bruker kystarealene på en relativt mobil, fleksibel og tidsavgrenset måte. Bruken varierer med årstider og bestandenes vandringer etc. Selv om et bestemt areal kun er i bruk en del av året, reduserer ikke det fiskernes behov for å ha adgang til dette arealet. Hvis kystareal benyttes til andre formål enn fiske, innebærer det en reduksjon i fiskernes bruksområder og anledning til å utøve fiske.

Vargavågsaken illustrerer hvilke konsekvenser manglende forståelse for fiskernes fleksible bruk av kystarealer og manglende dokumentasjon av næringens arealbehov kan få.

Os båtklubb hadde lagt ut brygger for båt plass i det som var en god kaste- og låssettingsplass for fiskerne. Båtklubben hadde liggende 30 fritidsbåter ved en flytebrygge utenfor båtklubbens strandeiendom i Vargavågen i Os. Båtklubben hadde planer om å utvide kapasiteten til å omfatte mer enn 30 båter.

- Os Fiskarlag, Hordaland Fiskarlag og Norges Fiskarlag reiste sak mot Os båtklubb. Fiskarlagene reiste krav om at båtklubben var uberettiget til å ha liggende flere enn 30 fritidsbåter.
- Fiskerne ble gitt medhold i Midhordaland herredsrett 15. mars 1985, og båtklubben fikk forbud mot å utvide fortøyningsmulighetene i Vargavågen.
- Os båtklubb anket dommen, og fikk medhold i anken i Gulating lagmannsrett 3. September 1987.
- Fiskarlagene anket dommen, men fikk ikke medhold i anken i Høyesterett i dom avsagt 14. mars 1989.

Fiskerne og båtklubben konkurrerer om samme arealer, fordi en god kastevåg også er en god havn. Fiskerisjefen i Hordaland holdt fram at Vargavågen var den eneste brukbare vågen som var igjen i Hordaland. Fiskerne konkurrerer både med båt havner og lystbåttrafikk, Televerket, sandgravere og veimyndigheter om vågene som tradisjonelt har vært fiskernes enemerker. Reduksjon av arealtilgang kombinert med nedgang i ressurser og økte reguleringer, fører til redusert næringsaktivitet.

Båtklubbens strandrett ble veiet opp mot fiskernes felles bruksrett i sjøen. Høyesterett vurderte vågens framtidige betydning for fiskerne. Beliggenheten ble vurdert som god med tanke på bruk som kastevåg og låssettingsplass, men at den kun sporadisk var i bruk som kastevåg. Høyesterett støttet Lagmannsrettens vurdering av at «det ikke var sannsynliggjort en bruksutøvelse i et slikt omfang eller av en slik økonomisk betydning at det kunne begrense båtklubbens rett til å benytte sin strandrett til å foreta utbygging av anlegget... Videre måtte bruken i de senere år av Vargavågen i forbindelse med kystfisket... vært så begrenset at den neppe i seg selv tilfredsstillende noe rimelig krav til fasthet og stadig utøvelse.. og årsaken til at det har vært slik, må i og for seg være uten betydning, så langt den ikke ligger hos båtklubben» (Dom fra Høyesterett, sak Lnr 36B/1989, nr. 278/1987).

Formannen i Os Fiskarlag, Einar Lunde, skrev i brev til Norges Fiskarlag etter domsavsigelsen at «Retten har bare slått fast det kystfiskerne har erfart i minst 20 år - nemlig at strandretten slår ut paragrafene i loven om saltvannsfiske og dermed gjør fiskerne rettsløse». Videre skriver han at kystfiskerne ved inngangen til 1990-årene har dårligere rettsvern enn gråmåsen. Hvis dommen i Vargavågsaken blir stående som et rettsprinsipp kan det få alvorlige konsekvenser for fiskernes rettigheter i kystsonen.

Kystfiskerne
har dårligere
rettsvern enn
gråmåsen

Fiskernes arealbehov er fleksible, mobile og tids-avgrensede

Problematisk å dokumentere/legitimere arealbehov

Vargavågsaken viser hva manglende dokumentasjon av fiskeriaktivitet i et område kan føre til. Fiskernes arealbehov veies opp mot andre interesser i kystsonen. Hvis fiskernes arealbehov ikke er registrert og dokumentert, risikerer de å bli «ikke-eksisterende» i forhold til offentlig planlegging og forvaltning av kystsonen, og tape viktige områder til alternativ disponering.

Fiskernes arealbehov i kystsonen er vanskelig å feste til kartet fordi det i stor grad er knyttet til vandrende bestander. Et av de mest konkrete arealbehovene er knyttet til kaste- og låssettingsplasser. Når fiskerne taper en kaste- og låssettingsplass etter en vurdering av at området ikke er mer enn **sporadisk** i bruk og ikke har så stor økonomisk betydning, illustrerer det problemer fiskerne møter i forhold til å **dokumentere/legitimere arealbehov**.

Sentrale problemstillinger fiskerinæringen står overfor

- Det må bli slått fast hvilke **rettigheter** fiskerne har i forhold til kystzoneplaner som utarbeides.
- Fiskerinæringens konkrete arealbehov må **dokumenteres**.
- Sentralt i arbeidet med å dokumentere fiskernes arealbehov er en utarbeidelse av et **aktivitets- og brukskart** for fiskeritilknyttet virksomhet i kystsonen. I et slikt brukskart inngår arealbehov tilknyttet kasteplasser, låssettingsplasser, garnplasser, trålfelter, sildpoller, landfester og havn.
- Ved kartlegging av aktivitet og arealbehov kan det diskuteres hvorvidt interessene skal registreres på egne temakart og/eller tegnes inn på arealkartet som er en del av kystzoneplanen.
- Krav om **medvirkning** for fiskerne/fiskeriorganisasjoner på et tidlig stadium i planprosessen.
- Kystzoneplanleggingen skal **samordne ulike interesser** underveis i planprosessen. Hvis fiskeriinteresser skal ivaretas av folk som ikke har **marin kompetanse**, er det nødvendig at de som er ansvarlig trekker inn folk med marin kompetanse i planleggingen (organisasjoner, fagekspertise, samt berørte parter med interesse i saken).
- **Fiskerinæringens prinsipielle standpunkt** i forhold til arbeidet med kystzoneplaner.
 - ◇ Utgangspunktet er at kystens areal har vært i bruk i generasjoner og fortsatt er i bruk. Den arealdisponering som kystzoneplanene representerer innebærer fordeling av arealer som fiskerne har brukt i generasjoner. All avstengning er en innskrenkning i arealer som tidligere var tilgjengelige for fiskerne.
 - ◇ En kystzoneplan er et virkemiddel for å forebygge/løse konflikter, og ikke et mål i seg selv. For å ivareta behovet for fleksibilitet i planene bør ikke hele sjøarealet planlegges, men holdes åpent i størst mulig grad. Kommunene bør opptre i tråd med Miljøverndepartementets retningslinjer om planlegging «i nødvendig utstrekning» (dvs. planlegging med utgangspunkt i konfliktnivå i området).